

Arrest

nr. 216 634 van 12 februari 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANWELDE
Eugène Smitsstraat 28-30
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 10 april 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 maart 2017 waarbij de afgifte van de bijlage 19ter en van het immatriculatie-attest als onwettig en onbestaande worden beschouwd gelet op het feit dat geen enkele vraag tot opheffing van het inreisverbod werd gevraagd door verzoeker.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. JANSSENS, die loco advocaat P. VANWELDE verschijnt voor verzoeker en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, geboren in 1984.

Verzoeker verklaarde op 13 november 2013 het Rijk te zijn binnengekomen en diende op 14 november 2013 een internationaal beschermingsverzoek in.

Op 14 november 2013 werd vastgesteld dat verzoekers vingerafdrukken overeenstemmen met vingerafdrukken dewelke op 23 juni 2012 in Griekenland waren genomen.

Op 19 november 2013 werd verzoeker gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken, nopens de aan zijn beschermingsverzoek ten grondslag liggende motieven. Op 19 november 2013 maakte de Dienst Vreemdelingenzaken het dossier over aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 23 mei 2014 weigerde het CGVS zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 133 895 van 26 november 2014 weigerde de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

Op 2 juni 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 12 maart 2015 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand te Boechout de registratie van de verklaring wettelijke samenwoning van verzoeker met mevr. T. K. K., om reden van schijnrelatie.

Op 13 juli 2016 werd verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf in het Rijk.

Op 13 juli 2016 nam de gemachtigde de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Op 13 juli 2016 nam de gemachtigde eveneens een beslissing houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Op 18 juli 2016 diende verzoeker een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad. Bij het arrest nr. 172 220 van 20 juli 2016 verwierp de Raad de vordering van verzoeker.

Op 28 november 2016 diende verzoeker vanuit het gesloten centrum in Steenokkerzeel een tweede beschermingsverzoek in.

Op 28 november 2016 werd verzoeker gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken nopens de aan het beschermingsverzoek ten grondslag liggende motieven. Op dezelfde dag maakte de Dienst Vreemdelingenzaken het dossier over aan het CGVS.

Op 30 november 2016 nam het CGVS dit tweede beschermingsverzoek in overweging.

Op 26 januari 2017 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, als vader van een minderjarige Belgische onderdaan.

Op 2 maart 2017 weigerde de gemachtigde de aanvraag om gezinshereniging in overweging te nemen door te stellen dat de afgifte van de bijlage 19ter en van het immatriculatie-attest als onwettig en onbestaande moet beschouwd worden.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Op 13/07/2016 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dezelfde dag nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot afgifte van een inreisverbod voor 3 jaar (bijlage 13sexies). Beide beslissingen werden u dezelfde dag betekend.

U kunt de opheffing van dit inreisverbod vragen, waardoor u legaal zou kunnen terugkeren naar België. Dit is enkel mogelijk op basis van wijzigingen aangaande uw situatie die plaats vonden na de datum van die beslissing. In het kader van artikel 74/12 van de wet van 12 december 1980 moet de opheffing van de aanvraag aangevraagd worden bij de diplomatieke post die bevoegd is voor uw woon- of verblijfplaats in het buitenland.

Gelet op het feit dat u geen enkele vraag tot opheffing van het inreisverbod hebt gevraagd, wordt de onwettige afgifte van de bijlage 19ter en van het immatriculatie-attest, als onbestaande beschouwd.”

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt bij de bespreking van het eerste middel op dat het door verzoeker ingestelde beroep onontvankelijk is. Hij zet uiteen dat verzoeker hoe dan ook onderworpen is aan een inreisverbod dat niet werd opgeheven of opgeschort. Hij geeft aan van oordeel te zijn dat verzoeker bijgevolg geen belang heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing. Hij stelt dat verzoeker eerst de opheffing of opschorting van het inreisverbod moet vragen, vooraleer hij een aanvraag tot gezinshereniging in België kan indienen.

De Raad merkt op dat uit de uiteenzetting van de middelen blijkt dat verzoeker betwist dat zijn aanvraag tot gezinshereniging ingediend in België niet in overweging kan of moet worden genomen op de enkele grond dat hij onder inreisverbod staat. Ter zitting verwijst verzoekers raadvrouw naar het arrest K.A. e.a. t. de Belgische Staat van 8 mei 2018 (C-82/16) en verwijst zij eveneens naar de arresten die de Raad met drie rechters dienaangaande heeft uitgesproken zoals het arrest nr. 214 142 van 17 december 2018. De bespreking van de exceptie hangt dan ook nauw samen met de bespreking van de middelen. Zonder een onderzoek van de middelen kan niet zonder meer worden geconcludeerd dat verweerder, na een vernietiging van de bestreden beslissing, geen andersluidende beslissing zou kunnen nemen en dat verzoeker geen belang zou hebben bij de vernietiging van de bestreden beslissing. Ter zitting gevraagd aan verweerder of hij gezien het bepaalde in het voormelde arrest K.A. nog vasthoudt aan de opgeworpen exceptie, gedraagt hij zich naar de wijsheid van de Raad.

De opgeworpen exceptie, die in de nota is vervat bij de bespreking van het eerste middel, wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

In zijn eerste onderdeel van het eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Hij licht dit onderdeel toe als volgt:

“Le requérant prend un premier moyen tiré de :

- la violation des articles 1, 8°, 40ter et 62 de la loi du 15.12.1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers ;*
- la violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, toute décision administrative doit être fondée sur des motifs de droit et de fait qui la précèdent, la provoquent et la justifient ;*
- la violation du principe général de droit de l'obligation de motivation matérielle des actes administratifs, en vertu duquel tout acte administratif doit être fondé sur des motifs exacts en fait, pertinents et admissibles en droit ;*

En ce que,

Aux termes de la décision entreprise, le séjour du requérant est refusé en raison du fait que lui a été notifiée, en date du 13.07.2016, une interdiction d'entrée qui n'a pas été levée ;

Alors que,

Première branche

Le Conseil considère de façon constante que « pour satisfaire aux exigences de la loi du 29 juillet 1991, une décision administrative doit faire apparaître, de façon claire et non équivoque, le raisonnement de son auteur, de manière à permettre aux administrés de connaître les justifications de la mesure prise et de permettre à la juridiction compétente d'exercer son contrôle » ;

Or, en l'occurrence, il faut constater que l'acte attaqué, qui est une décision par laquelle la partie adverse refuse le séjour du requérant, ne fait mention d'aucune base légale qui la soutient ; la décision entreprise viole donc les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 précitée."

Verzoeker is van oordeel dat de bestreden beslissing de formele motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 schendt omdat hem het verblijfsrecht is geweigerd omdat hem een inreisverbod is ter kennis gebracht op 13 juli 2016 dat niet werd opgeheven. Hij vervolgt dat het vaste rechtspraak is van de Raad dat om te voldoen aan de vereisten van de wet van 29 juli 1991 een administratieve rechtshandeling op heldere wijze de motivering van de auteur moet kenbaar maken, om aan de rechtsonderhorigen de mogelijkheid te geven de motieven te kennen waarop de beslissing steunt en aan het bevoegde rechtscollege om zijn controle uit te oefenen.

In casu echter voert verzoeker aan dat de bestreden akte een akte is waarin het verblijf aan de betrokkene wordt geweigerd zonder te steunen op een wettelijke basis hiervoor. Bijgevolg zijn de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 volgens verzoeker geschonden.

Zoals verzoeker aanhaalt heeft de in de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen. Hij moet kunnen beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze artikelen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Thans wordt niet betwist dat verzoeker op 26 januari 2017 een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie heeft ingediend als vader van een minderjarige Belgische burger. Dit valt onder het toepassingsgebied van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 52 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit).

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1.

De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond.

Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld."

Artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

"§ 1

Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden "Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of", die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt.

Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter.

Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van [1 zes maanden]1 te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden " van het Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in het tweede lid van de tekst op zijde 1 van dit document, worden geschrapt.

§ 2

Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

§ 3

Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

§ 4

Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een "verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie" overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfskaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen.

Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfskaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfskaart.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

In de nota erkent verweerder dat verzoeker een aanvraag heeft ingediend op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, die met de thans bestreden beslissing niet in overweging is genomen. De Raad kan enkel met verzoeker vaststellen dat noch artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, noch artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit voorzien in het afleveren van een beslissing tot niet in overwegingname van een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie wanneer de verzoeker het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat niet is opgeheven. Het artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit voorziet de mogelijkheid om niet in overweging te nemen enkel wanneer de vreemdeling het bewijs van zijn familieband niet overlegt. Het is thans niet betwist dat verzoeker de vader is van een Belgisch kind. Zijn aanvraag voor een verblijfskaart valt dan ook onder het toepassingsgebied van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit. Verzoeker werd bij zijn aanvraag ook in het bezit gesteld van een bijlage 19ter, zoals artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit voorziet.

Noch de Vreemdelingenwet, noch het Vreemdelingenbesluit voorzien in de mogelijkheid dat de bijlage 19ter of de afgifte van het attest van immatriculatie, omwille van een inreisverbod dat niet is opgeheven, als onwettig of als onbestaande wordt beschouwd.

Rekening houdende met rechtspraak van de Raad van State (RvS 17 maart 1999, nr. 79.313 en RvS 23 maart 2006, nr. 156.831) die aangeeft dat onder de weigering van afgifte van een verblijfstitel / erkenning van een verblijfsrecht elke beslissing dient te worden begrepen tot afwijzing van een aanvraag om gezinshereniging, ongeacht of het een weigering over de grond dan wel wat de ontvankelijkheid betreft, waaronder ook een beslissing om een dergelijke aanvraag niet in aanmerking te nemen, dient deze beslissing te worden beschouwd als een beslissing waarin de gemachtigde het recht op verblijf niet erkent (zie eveneens RvV drie rechters 8 februari 2016, nr. 161.497).

Er kan niet redelijkerwijs betwist worden dat met de thans voorliggende beslissing de aanvraag voor een verblijfskaart van 26 januari 2017 wordt afgewezen omdat verzoeker niet de opheffing van het inreisverbod heeft gevraagd. De bijlage 19ter en het immatriculatie-attest waarnaar de bestreden beslissing verwijst, zijn immers enkel in het kader van die aanvraag afgegeven.

Verzoeker wijst er terecht op dat de bestreden beslissing moet toelaten de redenen te begrijpen op grond waarvan de beslissing is genomen en dat dit eveneens een afdoende motivering in rechte inhoudt.

Dit is in casu niet het geval. Samen met verzoeker moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing geen valabele rechtsgrond heeft nu geen enkele wetsbepaling voorziet dat de gemachtigde de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie of van een Belg weigert in overweging te nemen of dat de gemachtigde weigert om uitspraak te doen over de aanvraag omwille van het enkel motief dat verzoeker onderhevig is aan een eerder inreisverbod (RvS 9 augustus 2016, nr. 235.598).

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt aangenomen omdat de bestreden beslissing in rechte niet afdoende is gemotiveerd.

Verweerder betwist in de nota dat de juridische grondslag van de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd. Hij stelt dat de gemachtigde geheel terecht heeft gewezen op het feit dat artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een verzoek tot opheffing of opschorting van het inreisverbod moet worden ingediend. Nu verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan de op hem rustende terugkeerverplichting, heeft hij evenmin conform artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet bij de bevoegde diplomatieke post in het buitenland een verzoek tot opheffing of opschorting ingediend. Verweerder citeert uit een arrest van de Raad teneinde zijn stelling te staven.

Verweerder vervolgt dat de gemachtigde terecht heeft besloten dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod, geen aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een Unieburger kan indienen, omdat verzoeker omwille van het inreisverbod niet op het grondgebied mag verblijven. Opnieuw verwijst verweerder naar artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet waaruit blijkt dat de gemachtigde het inreisverbod kan opheffen omwille van humanitaire redenen. Verweerder onderstreept dat volgens artikel 74/11, § 3 van de Vreemdelingenwet een inreisverbod niet kan ingaan tegen de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hieruit leidt verweerder af dat het inreisverbod wel kan ingaan tegen een recht op gezinshereniging. Verweerder vervolgt dat verzoeker geen legitiem belang heeft bij het indienen van zijn beroep en citeert hierbij wederom uit een arrest van de Raad. Hij concludeert wederom door te stellen dat verzoeker de bal mislaat door voor te houden dat artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet geen wettelijke basis vormt om een aanvraag conform artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet in overweging te nemen.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verweerder onder meer verwijst naar artikel 74/11, § 3 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing verwijst er evenwel niet zelf naar, zodat dit bezwaarlijk als een motivering in rechte van de bestreden beslissing kan worden aangenomen.

Waar verweerder wijst op artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet, is inderdaad in de bestreden beslissing verwezen naar deze bepaling maar heeft de Raad van State dienaangaande duidelijk gesteld dat dit artikel de modaliteiten regelt van de opheffing en schorsing van een inreisverbod, maar niet de voorwaarden voor het indienen van een aanvraag voor een verblijfskaart (RvS 9 augustus 2016, nr. 235.598). Verder stelde de Raad van State in hetzelfde arrest heel duidelijk aangaande het legitiem belang: *“zonder dat het nodig is te bepalen of het inreisverbod, opgelegd aan de verwerende partij [in casu de vreemdeling] een obstakel vormt voor het erkennen van het recht op verblijf als familielid van een Belg, volstaat het erop te wijzen dat dat inreisverbod niet inhoudt dat de verwerende partij de mogelijkheid wordt ontnomen om te verzoeken tot de erkenning van een dergelijk recht. De verwerende partij begaat geen onwettigheid door te vragen naar de erkenning van een recht op verblijf omwille van het enige motief dat ze er niet de titularis van is. Bijgevolg kan haar belang om een dergelijke beslissing te betwisten niet als onwettig worden beoordeeld omwille van de reden dat de verwerende partij niet het recht zou hebben op het verblijf waarom ze verzoekt. (eigen vertaling en onderlijning)”*

Het belang van verzoeker bij onderhavig beroep staat dan ook vast.

Waar verweerder verwijst naar arresten van de Raad, hebben deze in een continentale rechtstraditie geen precedentenwerking. Bovendien kon de Raad op dat ogenblik geen rekening houden met het bepaalde in het arrest van het Hof van Justitie, nl. de zaak K.A. e.a. t. Belgische Staat van 8 mei 2018, nr. C-82/16 waarin de onderhavige kwestie over de verhouding tussen een definitief inreisverbod en een later ingediende aanvraag tot gezinshereniging met een statische Belg voorlag. Verzoeker verwijst ter zitting terecht naar dit arrest.

Het Hof van Justitie heeft voor recht gezegd dat: *“57 Derhalve mag de weigering van een derdelander om gevolg te geven aan een terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem weliswaar niet in staat stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod (zie in die zin arrest van 26 juli 2017, Ouhrami, C 225/16, EU:C:2017:590, punt 52), maar kan de bevoegde nationale autoriteit waarbij een derdelander een verzoek heeft ingediend om toekenning van een verblijfsrecht met het oog op gezinshereniging met een Unieburger die onderdaan van de lidstaat in kwestie is, niet weigeren dit verzoek in aanmerking te nemen op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied van die lidstaat is verboden. Zij dient dat verzoek juist te behandelen en te beoordelen of er tussen de derdelander en de Unieburger in kwestie een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan deze derdelander in beginsel op grond van artikel 20 VWEU een verblijfsrecht moet worden toegekend, omdat bedoelde Unieburger anders feitelijk gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten zou worden onzegd. Indien dat het geval is, moet de lidstaat in kwestie het tegen genoemde derdelander uitgevaardigde terugkeerbesluit en inreisverbod dan ook opheffen of op zijn minst schorsen.”* (eigen onderlijnen)

Hieruit blijkt duidelijk dat het Hof van Justitie van oordeel is dat de gemachtigde aan een vreemdeling die een verzoek heeft ingediend om toekenning van een verblijfsrecht met het oog op gezinshereniging met een Unieburger die onderdaan van de lidstaat in kwestie is, niet kan weigeren dit verzoek in

aanmerking te nemen op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied van die lidstaat is verboden. Het Hof wijst erop dat het verzoek moet worden behandeld en er moet worden beoordeeld of er een afhankelijkheidsverhouding bestaat, in casu tussen verzoeker en zijn minderjarig Belgisch kind, teneinde na te gaan of dit Belgisch kind zou kunnen gedwongen worden om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten.

Bijgevolg kan ook om deze reden niet aangenomen worden dat verzoeker geen belang zou hebben bij onderhavig beroep. De Raad kan immers niet vooruit lopen op het onderzoek naar de afhankelijkheidsverhouding die aan de gemachtigde toekwam.

Met betrekking tot het argument van verweerder dat verzoeker hoe dan ook eerst de opheffing of schorsing van het inreisverbod moet vragen en dat hij dit enkel kan doen door gevolg te geven aan het terugkeerbesluit en dit dus moet doen vanuit het buitenland, heeft het Hof eveneens duidelijk uitgelegd:

“58 Het zou immers met het doel van artikel 20 VWEU in strijd zijn wanneer de derdelander zou worden gedwongen het grondgebied van de Unie voor onbepaalde tijd te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het tegen hem uitgevaardigde verbod van toegang tot dat grondgebied te verkrijgen, zonder dat eerst is nagegaan of er tussen die derdelander en de Unieburger die lid is van zijn familie, een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat laatstgenoemde gedwongen zou zijn de derdelander naar zijn land van herkomst te vergezellen, terwijl juist wegens deze afhankelijkheidsverhouding in beginsel aan genoemde derdelander een verblijfsrecht zou moeten toekomen op grond van artikel 20 VWEU.

59 Anders dan de Belgische regering stelt, wordt aan deze gevolgtrekking niet afgedaan door artikel 3, punt 6, en artikel 11, lid 3, van richtlijn 2008/115.

60 Het is juist dat de lidstaten op grond van artikel 11, lid 3, eerste alinea, van richtlijn 2008/115 kunnen overwegen het inreisverbod dat gepaard gaat met een terugkeerbesluit waarbij een termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend, in te trekken of te schorsen wanneer de derdelander het grondgebied van een lidstaat overeenkomstig dat besluit heeft verlaten. Daarbij moet er evenwel op worden gewezen dat de Uniewetgever in de derde en de vierde alinea van datzelfde artikel 11, lid 3, voor de lidstaten in de mogelijkheid heeft voorzien een dergelijk verbod in individuele gevallen op te heffen of te schorsen om andere redenen dan die in de eerste alinea van die bepaling, zonder dat in die alinea's als nadere voorwaarde wordt gesteld dat de derdelander tegen wie een inreisverbod is uitgevaardigd, het grondgebied van de lidstaat in kwestie heeft verlaten.

61 Derhalve staan artikel 3, punt 6, en artikel 11, lid 3, van richtlijn 2008/115, anders dan de Belgische regering stelt, niet eraan in de weg dat de lidstaten een inreisverbod opheffen of schorsen wanneer het terugkeerbesluit niet is uitgevoerd en de derdelander zich op hun grondgebied bevindt.” (eigen onderlijnen)

Artikel 74/12, §§ 2 en 4 van de Vreemdelingenwet, die een omzetting vormen van artikel 11, lid 3 van richtlijn 2008/115 moeten dan ook conform deze uitlegging worden toegepast. Het weze hierbij herhaald dat het Hof in § 57 stelt dat indien een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan deze derdelander in beginsel op grond van artikel 20 VWEU een verblijfsrecht moet worden toegekend, omdat bedoelde Unieburger anders feitelijk gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten zou worden ontzegd, de lidstaat in kwestie het tegen genoemde derdelander uitgevaardigde terugkeerbesluit en inreisverbod moet opheffen of op zijn minst schorsen.

Het betoog van verweerder kan geen afbreuk doen aan de vastgestelde schending.

Nu het eerste middel in zijn eerste onderdeel gegrond is bevonden, moet de Raad geen verder onderzoek doen van de overige onderdelen van het eerste middel, noch van de overige middelen. Dit kan immers niet tot een verdere vernietiging leiden.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 maart 2017 waarbij de afgifte van de bijlage 19ter en van het immatriculatie-attest als onwettig en onbestaande worden beschouwd gelet op het feit dat geen enkele vraag tot opheffing van het inreisverbod werd gevraagd door verzoeker, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend negentien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES